

- Какво мислите, че ви раздалечи един от друг – попита консултантът по брачни проблеми, доктор Горски.

- Ами всъщност... – започна госпожа Горски, поколеба се и изтърси:

- Миенето на чиниите.

- Какво? – изненада се съпругът ѝ, господин Горски.

- Мисля, че е така.

- Това е смехотворно.

- Обяснете, моля...

- Не е смехотворно – от 30 години само аз мия чиниите.

- Аз работя.

- А аз все едно не работя.

- Ти каза, че харесваш да миеш чинии.

- Това беше преди двайсет години!

- И какво стана оттогава? – намеси се консултантът.

- Чиниите станаха повече – каза госпожа Горски и измери с поглед съпруга си – а после станаха *по-малко*.

Това „по-малко“ не беше точно натъртено. Гледаха се известно време без да изместват погледите си един от друг.

- Какво? Обяснете?

Господин Горски мълчеше. Госпожа Горски също.

- Да – това е причината – каза съпругът най-накрая. – Така е, съгласен съм. Чиниите.

И тръгна да става.

- Какво мислите да направите по въпроса? – се опита да го спре консултантът.

- Нищо... Нищо не може да се направи... Непоправимо е – каза раздразненият съпруг, изглежда жена си и затръшна вратата.

Госпожа Горски се усмихна сконфузено по посока на евентуален следващ въпрос, който консултантът не изрече.

- Знаете ли – никога не съм вярвала, че ще стигна дотук. – призна след няколко тежки вдишвания тя.

- Аз също.

- Вие също се развеждате?

- Не, не. Но никога не съм мислил, че ще изкарвам пари от разбити брачни двойки. Като дете исках да стана космонавт.

Лицето на госпожа Горски се опъна лекичко в състояние на пред-усмивка. После стана, оправи шала си и се запъти да си ходи. Вече с ръка на вратата тя се спря:

- Излъгахте ме за космонавта, нали?

- Не.

Госпожа Горски отвори вратата.

- Но за другото ви излъгах. Развеждам се.

Тя постоя, после се усмихна.

- Знаете ли, вие сте първият мъж от много време насам, който ме кара да се чувствам добре, дори когато лъже.

- Нали за това ми плащате.

- Да – каза – и скулата ѝ потрепна.

После излезе бързо.